

MINISTERSTVO VNITRA
ČESKÉ REPUBLIKY

MVCRX02441GE
prvotní identifikátor

odbor veřejné správy, dozoru a kontroly
náměstí Hrdinů 1634/3
Praha 4
140 21

Č. j. MV-104408-8/ODK-2014

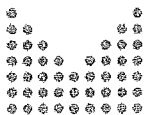
Praha 8. října 2014
Počet listů/stran: 5/10

ROZHODNUTÍ

Ministerstvo vnitra, odbor veřejné správy, dozoru a kontroly (dále též jako „odvolací orgán“), jako nadřízený orgán podle ust. § 16 a ust. § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“ nebo „informační zákon“), ve spojení s ust. § 178 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ve spojení s § 94 odst. 1 zákona č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o krajích“), rozhodlo podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu, o odvolání pana [REDAKCE], narozeného [REDAKCE], bytem [REDAKCE] (dále jako „žadatel“ nebo „odvolatel“) ze dne 12. září 2014, proti rozhodnutí Kraje Vysočina, Krajského úřadu Kraje Vysočina (dále též „povinný subjekt“), o odmítnutí žádosti ze dne 29. srpna 2014, č. j.: KUJI 58229/2014 (dále jen „napadené rozhodnutí“),

t a k t o :

Rozhodnutí povinného subjektu – Kraje Vysočina, Krajského úřadu Kraje Vysočina – ze dne 29. srpna 2014, č. j.: KUJI 58229/2014, o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace ze dne 25. června 2014, týkající se poskytnutí kopie podání, kterým se na povinný subjekt obrací pan [REDAKCE] se žádostí o pomoc v souvislosti s šikanózním jednáním pana [REDAKCE], bytem [REDAKCE], jehož podstatou jsou dlouhodobé útoky na jeho osobu, jeho sourozence a majetek, jehož je spoluvlastníkem, a to v souvislosti s provozováním polního letiště na pozemku p.č. 1326 v k.ú. Zbilídy, se ruší a věc se vrací povinnému subjektu Kraji Vysočina, Krajskému úřadu Kraje Vysočina k novému projednání.

Odůvodnění:

I.

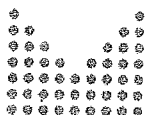
Odvolacímu orgánu bylo dne 24. září 2014 předloženo Krajským úřadem Kraje Vysočina (dopisem ze dne 19. září 2014, č.j. KUJI 62980/2014) odvolání žadatele proti rozhodnutí povinného subjektu ze dne 29. srpna 2014, č. j.: KUJI 58229/2014 spolu se související spisovou dokumentací.

Z předložených dokumentů vyplývá, že se žadatel písemně (v listinné formě) dne 25. června 2014 na základě InfZ obrátil na Kraj Vysočina, Krajský úřad Kraje Vysočina s žádostí o poskytnutí informací (povinnému subjektu byla žádost doručena dne 25. června 2014). Ze žádosti vyplývá, že odvolatel požadoval poskytnutí následujících informací v tomto znění: „*Žádám o poskytnutí kopie podání, kterým se na Vás obrací pan [redacted] se žádostí o pomoc v souvislosti se šikanózním jednáním pana [redacted] bytem [redacted], jehož podstatou jsou dlouhodobé útoky na jeho osobu, jeho sourozence a majetek, jehož je spoluvlastníkem, a to v souvislosti s provozováním polního letiště na pozemku p.č. 1326 v k.ú. Zbilidy. Součástí tohoto podání je i konkrétní výčet tohoto jednání, kterého se jmenovaný dopouští nepřetržitě od roku 2008 do současnosti.*“

Povinný subjekt na základě této žádosti žadatelem požadované informace odmítl poskytnout (rozhodnutím ze dne 3. července 2014, č.j.: KUJI 43589/2014), přičemž povinný subjekt uvedl: „*Žádost [redacted], nar. [redacted] bytem [redacted] o poskytnutí informace ze dne 25.6.2014 se odmítá.*“ Odepření požadovaných informací povinný subjekt odůvodnil následujícím způsobem:

Právo na informace je zaručeno podle čl. 17 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), kdy každý má právo svobodně vyhledávat, přijímat a rozšiřovat ideje a informace bez ohledu na hranice státu, avšak má své limity. Ty jsou vyjádřeny v čl. 17 odst. 4 Listiny, kde lze toto právo omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti.

Po posouzení žádosti povinný subjekt dospěl k závěru, že předmětná žádost naplňuje znaky obligatorního odmítnutí podle § 11 odst. 2 písm. a) informačního zákona. Toto ustanovení uvádí, že povinný subjekt informaci neposkytne, pokud jde o informaci vzniklou bez použití veřejných prostředků, která byla předána osobou, již takovou povinnost zákon neukládá, pokud nesdělila, že s poskytnutím informace souhlasí. Podání fyzické osoby, o němž žadatel prokazatelně ví, že bylo povinnému subjektu doručeno, naplňuje znaky informace, která bude zákonem chráněna před tímto poskytnutím. Povinný subjekt odkazuje žadatele, aby se požadovaných

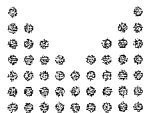
informací domáhal přímo u odesílatele podání, který mu tyto informace může poskytnout mimo režim informačního zákona.

Žadatel podal proti výše uvedenému rozhodnutí odvolání ze dne 14. července 2014, označené jako „Odvolání proti rozhodnutí č.j. KUJI 43589/2014 ze dne 3.7.2014“ (povinnému subjektu bylo doručeno dne 15. července 2014). Odvolatel ve svém odvolání uvedl, že s uvedeným postupem a rozhodnutím povinného subjektu nesouhlasí, přičemž má za to, že povinný subjekt postupuje v rozporu s ústavním právem na poskytnutí informace. Informační zákon podle názoru odvolatele nestanoví žádné omezení co do druhu informace, kterou lze požadovat. Občan tak může o jakoukoliv informaci s tím, že ty informace, u nichž to zákon výslovně stanoví, mu poskytnuty nebudou, zatímco všechny ostatní požadované informace mají být zpřístupněny. Povinný subjekt v řízení o žádosti o informace zásadně nezkontroluje, zda žadatel „má na určité informace nárok“. V daném případě žádost směřovala o poskytnutí informací týkajících se kopie písemnosti, ve které se pan [REDAKCE] obrací na ředitele Krajského úřadu Kraje Vysočina jako představitele veřejné správy se žádostí o pomoc v souvislosti se společensky závadovým jednáním provozovatele polního letiště a očekává, že mu krajský úřad jak orgán veřejné moci vyjde vstříc a pomůže např. tím, že podnět v rámci svých kompetenčních pravomocí řádně prošetří a výsledek šetření mu sdělí, případně ho předá na jiný správní úřad, který je věcně příslušný se podnětem zabývat a i v tom případě je úřad vázán žadateli sdělit, jak s podnětem naložil. Z tohoto hlediska je způsob vyřízení žádosti a odůvodnění jejího zamítnutí s odkazem na aplikaci § 11 odst. 2 písm. a) informačního zákona podle názoru odvolatele věcně i právně nesprávný, kdy zjevně nejsou splněny podmínky pro takový postup.

Podle názoru odvolatele daný restriktivní postoj v dané věci nekoresponduje s principem otevřenosti veřejné správy a s principy dobré správy a z tohoto hlediska lze mít za to, že odmítnutí poskytnutí kopie písemného podání se ve světle použití shora uvedené výjimky v rámci § 11 informačního zákona jeví jako záminka k odepření poskytnutí požadované informace, která by měla být v demokratickém právním prostředí podle zákona veřejnosti běžně dostupná.

Závěrem odvolatel uvádí, že vydané rozhodnutí trpí i vadou, neboť bylo vydáno neoprávněnou úřední osobou, která není příslušná věc posuzovat a rozhodovat o ní, a to s ohledem na to, že z usnesení nevyplývá, že tato osoba je nadána věcnou a místní příslušností žádost vyřídit a kdy lze mít pochybnosti, zda se s obsahem žádosti p. [REDAKCE] o pomoc řádně seznámila. I tato okolnost mohla vést k nesprávné interpretaci ústavního práva na poskytnutí informace v dané věci.

Odvolacímu orgánu bylo odvolání předloženo společně se spisovým materiálem dne 30. července 2014, a to přípisem ze dne 25. července 2014, č.j. KUJI 51219/2014. Povinný subjekt uvedl své vyjádření týkající se procesního postupu v dané věci a poskytl stanovisko k rozhodnutí, jímž byly požadované informace odmítnuty. Povinný subjekt se předně vyjádřil k námitce odvolatele týkající se principu otevřenosti veřejné správy, kdy povinný subjekt konstatoval, že

informační zákon naplňuje ústavním pořádkem zaručenou ochranu osobních údajů osob, které jsou podatelí informací vzniklých bez použití veřejných prostředků. V ostatním povinný subjekt odkázal na odůvodnění rozhodnutí ze dne 3. července 2014, č.j. KUJI 43589/2014.

Po předložení odvolání a spisového materiálu povinným subjektem odvolací orgán učinil záznam o oprávněných úředních osobách a odvolatele písemným dopisem ze dne 31. července 2014, č.j. MV-104408-3/ODK-2014 vyzval k vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu. Přílohou výzvy byl záznam o oprávněných úředních osobách a vyjádření povinného subjektu ze dne 25. července 2014, č.j. KUJI 51219/2014. Žadateli byla k vyjádření určena lhůta do 7. srpna 2014. Odvolatel se k podkladům pro rozhodnutí nevyjádřil.

Odvolací orgán rozhodnutím ze dne 12. srpna 2014, č.j. MV-104408-4/ODK-2014 rozhodnutí povinného subjektu zrušil a věc mu vrátil k novému projednání. V rámci odůvodnění odvolací orgán vyložil podmínky aplikace § 11 odst. 2 písm. a) InfZ a odkázal na relevantní judikaturu (rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. dubna 2012, č.j. 15 Ca 89/2009-55 a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. ledna 2010, č.j. 11 Ca 100/2009-35). Povinnému subjektu bylo uloženo, aby se zabýval skutečností, zda informace vznikla/nevznikla bez použití veřejných prostředků, a dále, zda třetí osoba byla/nebyla povinna požadovanou informaci povinnému subjektu předat na základě zvláštního zákona s přihlédnutím k výše uvedené dosavadní judikatuře správních soudů. Zároveň odvolací orgán podotkl, že v případě splnění všech podmínek nezbytných pro aplikaci § 11 odst. 2 písm. a) informačního zákona, tj. informace vznikla bez použití veřejných prostředků a zároveň třetí osoba neměla povinnost předat informaci povinnému subjektu podle zvláštního zákona, je povinný subjekt povinen u třetí osoby ověřit před vyřízení žádosti o informace existenci jejího souhlasu s poskytnutím informace; výjimku z tohoto pravidla lze připustit v případech, kdy by mělo jít o administrativně náročný úkol (např. proto, že by se týkal velkého množství osob).

Povinný subjekt rozhodnutím ze dne 29. srpna 2014, č.j. KUJI 58229/2014 požadované informace opětovně odmítl poskytnout. V rámci odůvodnění uvedl, že se blíže zabýval skutečností, zda informace vznikla či nevznikla bez použití veřejných prostředků a zda třetí osoba byla či nebyla povinna předat informace povinnému subjektu na základě zvláštního zákona, a to s přihlédnutím k judikatuře uvedené v odůvodnění předmětného rozhodnutí o odvolání.

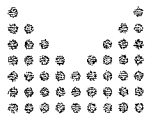
Povinný subjekt dospěl k závěru, že otázku použití veřejných prostředků nelze beze změny v právním řádu ČR zodpovědět. Není k dispozici nástroj k ověření, zda podatel [REDAKCE] využil některý z dotačních programů umožňující mu financovat vytvoření svého podání, které bylo doručeno na krajský úřad. Pokud by byla možnost nahlédnout do veřejného registru podpor, dotací, grantů aj. poskytovaných různými subjekty disponujícími veřejnými prostředky, krajský úřad by ji jistě využil. Ve sledovaném případě tak lze uvést, že podatel žádné veřejné prostředky neobdržel a nevyužil, poněvadž by se ze strany poskytovatele veřejných prostředků jednalo o

neúčelně vynaložené prostředky z veřejných rozpočtů na ryze soukromoprávní úkon fyzické osoby vůči orgánu veřejné správy.

Povinný subjekt dále zkoumal otázku, zda třetí osoba byla či nebyla povinna předat informace povinnému subjektu na základě zvláštního zákona. Dle dotazu adresovaného všem zaměstnancům zařazeným do krajského úřadu (prostřednictvím e-mailu) bylo zjištěno, že nikdo z oslovených zaměstnanců povinného subjektu nepožadoval zaslání jím učiněného podání, tzn. že podání zaslané [REDAKCE] bylo učiněno na základě jeho svobodné vůle bez požadavku orgánu veřejné správy. V této souvislosti povinný subjekt upozorňuje na gramatický a logický rámec daného podání, které bylo předmětem žádosti o poskytnutí informace. Podatel zde na žádném místě neodkazuje na jakékoliv zákonné ustanovení, které by mu přikazovalo či umožňovalo podat toto podání, přičemž toto by vedlo k obdržení návazného správního aktu, popř. registraci či založení nějakého subjektu či povolení nějaké činnosti. Povinný subjekt tak závěrem konstatuje, že podání je ryze soukromoprávním úkonem občana kraje vůči orgánu veřejné moci, proto zde dochází ke splnění podmínky § 11 odst. 2 písm. a) InfZ, tzn. že třetí osoba nebyla povinna předat informace povinnému subjektu na základě zvláštního zákona. Podání fyzické osoby, o němž žadatel prokazatelně ví, že bylo povinnému subjektu doručeno tak bezesporu naplňuje znaky informace, která bude zákonem chráněna před tímto poskytnutím. Povinný subjekt odkazuje žadatele se svou žádostí na odesílatele předmětného podání, který mu toto podání může poskytnout mimo režim zákona o svobodném přístupu k informacím.

Proti výše uvedenému rozhodnutí podal žadatel odvolání ze dne 12. září 2014 označené jako „*Odvolání proti rozhodnutí č.j. KUJI 58229/2014 ze dne 29. srpna 2014*“, v němž uvedl, že s uvedeným postupem a rozhodnutím nesouhlasí, neboť shledává, že povinný subjekt v dané věci postupoval v rozporu s vyřčeným právním názorem odvolacího orgánu a poznatky a zjištěním Veřejného ochránce práv, který v minulosti šetřil podněty, kterými si občané stěžovali na nechuf orgánů veřejné správy poskytovat informace podle informačního zákona. Tato svá zjištění ochránce práv shrnul v závěrečné výroční zprávě do tohoto závěru: „*V praxi úřadů začíná být znát vyšší obeznámenost se základními principy svobodného přístupu k informacím, která se však často projevuje pouze propracovanějšími způsoby odmítnutí přístupu k informacím na místo, aby vedla k větší otevřenosti státní správy. Úřady podle poznatků ochránce již jen výjimečně podmiňují poskytnutí informací prokázáním nároku na ně nebo sdělením, k čemu hodlá žadatel poskytnuté informace použít, což je v přímém rozporu se zákonem o svobodném přístupu k informacím. Na druhou stranu stále častěji je užívání ochrany osobních údajů a výjimek uvedených v § 11 zákona o svobodném přístupu k informacím jako záminka k odpírání informací, které by měly být podle zákona poskytnuty. Typické je odmítnutí poskytnout informace o obsahu metodických pokynů, směrnic a instrukcí, které zasahují do práv a povinností osob, odůvodněním, že se jedná výhradně o vnitřní pokyny či personální předpisy. Další častý nešvar představuje neposkytnutí informací vzniklých činnostmi úřadu (např. výsledek kontroly provedené podle předpisů veřejného práva u právnické osoby)*“.

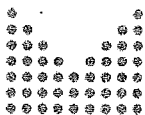
s odůvodněním, že se jedná o informace získané od třetí osoby. Časté je i vylučování přístupu k informacím na základě ustanovení specializovaného zákona, i když účelem takového ustanovení je pouze úprava zvláštních případů přístupu k informacím, nikoliv úplné vyloučení svobodného přístupu k informacím (příkladem může být plošné odepření přístupu ke všem informacím ze skončeného stavebního řízení s odkazem na § 133 stavebního zákona s odůvodněním, že žadatel neprokázal oprávněný zájem o nahlédnutí do spisu dle citovaného ustanovení“).

Odvolatel dále shledal, že povinný subjekt nesprávně postupoval v tom smyslu, že se při posuzování otázky poskytnutí veřejných prostředků soustředil toliko na skutečnost, zda byl pan [REDAKCE] příjemcem dotace z veřejných rozpočtů a zda je použil k vyhotovení svého podání. Tento přístup vede k absurdní situaci, kdy se vytrácí smysl a účel zákona č. 106/1999 Sb. Naopak tím, že orgány veřejné správy reagovaly na podněty pana [REDAKCE] je zřejmé, že těmto orgánům vznikaly náklady kryté z veřejných rozpočtů. To vše vede k závěru, že žádost měla být kladně vyřízena.

Povinný subjekt chybně postupoval v tom smyslu, že neoslovil pana [REDAKCE], zda udělí souhlas k vyřízení žádosti o poskytnutí informací ve smyslu díkce § 11 odst. 2 písm. a) InfZ. Závěrem odvolatel uvedl, že od povinného subjektu obdržel kopii odpovědi pro pana [REDAKCE]. Na základě této skutečnosti usuzuje, že povinný subjekt by měl poskytnout požadovanou kopii primární písemnosti (podání).

Odvolacímu orgánu bylo odvolání předloženo společně se spisovým materiálem dne 24. září 2014, a to přípisem ze dne 19. září 2014, č.j. KUJI 62980/2014. Povinný subjekt uvedl své vyjádření týkající se procesního postupu v dané věci a poskytl stanovisko k rozhodnutí, jímž byly požadované informace odmítnuty. Povinný subjekt trvá na tom, že žádost o poskytnutí informace naplňuje znaky obligatorního odmítnutí podle § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím. Povinný subjekt informaci neposkytl, jelikož se jednalo o informaci vzniklou bez použití veřejných prostředků, která byla předána osobou, již takovou povinnost zákon neukládá, pokud nesdělila, že s poskytnutím informace souhlasí. K námitce žadatele týkající se principu otevřenosti veřejné správy povinný subjekt uvedl, že zákon o svobodném přístupu k informacím naplňuje ústavním pořádkem zaručenou ochranu osobních údajů osob, které jsou podatelci informací vzniklých bez použití veřejných prostředků. V ostatním krajský úřad odkázal na odůvodnění rozhodnutí ze dne 29. srpna 2014, č.j. KUJI 58229/2014.

Po předložení odvolání a spisového materiálu povinným subjektem odvolací orgán odvolatele písemným dopisem ze dne 29. září 2014, č.j. MV-104408-7/ODK-2014 vyzval k vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu. Přílohou výzvy bylo vyjádření povinného subjektu ze dne 19. září 2014, č.j. KUJI 62980/2014. Žadateli byla k vyjádření určena lhůta do 7. října 2014. Odvolatel práva vyjádřit se nevyužil.

II.

Ministerstvo vnitra předně dovodilo svou věcnou příslušnost k rozhodnutí o podaném odvolání, a to s přihlédnutím k předmětu žádosti, resp. k povaze požadovaných informací, jež nepochybně spadají do samostatné působnosti kraje. V této souvislosti je třeba s ohledem na ustanovení § 178 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 94 odst. 1 zákona o krajích konstatovat, že nadřízeným orgánem kraje je Ministerstvo vnitra.

Ministerstvo vnitra dále konstatuje, že odvolání bylo podáno včas, tj. ve lhůtě stanovené v § 83 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 20 odst. 4 InfZ.

III.

Ministerstvo vnitra přezkoumalo na základě podaného odvolání napadené rozhodnutí v mezích daných § 89 odst. 2 správního řádu a dospělo k závěru, že odvolání je důvodné. Vycházelo přitom z následujících skutečností.

III./a

Předně odvolací orgán uvádí, že v rámci předchozího rozhodnutí povinnému subjektu uložil, aby se v souvislosti s aplikací zákonného důvodu § 11 odst. 2 písm. a) InfZ zabýval skutečností, zda požadovaná informace vznikla/nevznikla bez použití veřejných prostředků, a dále, zda třetí osoba byla/nebyla povinna tuto informace povinnému subjektu předat na základě zvláštního zákona s přihlédnutím k dosavadní judikatuře správních soudů. Zároveň odvolací orgán podotkl, že povinný subjekt je povinen u třetí osoby ověřit před vyřízením žádosti o informace existenci jejího souhlasu s poskytnutím informace; výjimku z tohoto pravidla lze připustit v případech, kdy by mělo jít o administrativně náročný úkol (např. proto, že by se týkal velkého množství osob).

Ze spisového materiálu vyplývá, že povinný subjekt se při aplikaci § 11 odst. 2 písm. a) InfZ zabýval otázkou, zda informace vznikla bez použití veřejných prostředků a zda třetí osoba měla povinnost předat informaci povinnému subjektu podle zvláštního předpisu. V rámci odůvodnění pak uvedl, že informace vznikla bez použití veřejných prostředků a dotyčná osoba neměla povinnost informaci předat povinnému subjektu na základě zvláštního právního předpisu. Povinný subjekt však již neověřil souhlas třetí osoby podatele s poskytnutím požadované informace žadateli.

Odvolací orgán konstatuje, že je nezbytné, aby povinný subjekt souhlas ověřil, neboť pokud by v konečném důsledku shledal, že souhlas podatele byl dán, nebyl by dán prostor pro aplikaci důvodu pro odepření informace podle § 11 odst. 2 písm. a) InfZ a požadované informace by se musely poskytnout. K obdobnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v nedávném rozhodnutí ze dne 14. srpna 2014, č.j. 10 As 59/2014-41 v rámci něhož posuzoval aplikaci § 11 odst. 2 písm. a) InfZ ve vztahu

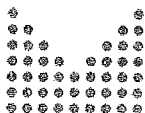

k žádosti, kterou se žadatelka domáhala informací týkajících se výběrového řízení na pronájem nemovitostí města (konkrétně se žadatelka domáhala poskytnutí všech předložených nabídek do výběrového řízení, včetně příloh). Nejvyšší správní soud v uvedeném rozhodnutí judikoval, citují: „Požadované informace nevznikly za použití veřejných prostředků a nebyly povinnému subjektu předány osobou, již zákon takovou povinnost ukládá. Tato skutečnost však byla irelevantní vzhledem k souhlasu účastníků výběrového řízení s poskytnutím takové informace implicitně vyjádřenému již samotným podáním nabídky.

Podle výkladu Nejvyššího správního soudu tedy platí, že pokud informace nevznikla za použití veřejných prostředků a osoba, jež informaci předala, neměla k jejímu předání povinnost uloženou zákonem, ale s poskytnutím informace souhlasila, jedná se o případ, kdy je nutné požadované informace je třeba poskytnout, tj. není dán prostor pro aplikaci § 11 odst. 2 písm. a) InfZ.

III./b

V případě, že třetí osoba nebude souhlasit s poskytnutím požadovaných informací, odvolací orgán dále uvádí, že nebude možné aplikovat § 11 odst. 2 písm. a) InfZ bez dalšího. Vzhledem k aktuální rozhodovací praxi nejvyššího správního soudu ČR platí, že pro věcné přezkoumání postupu povinného subjektu při jeho aplikaci ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) InfZ, jako důvodu pro odepření poskytnout informaci, je dále nutné, aby byla splněna formální argumentační povinnost (odůvodnění rozhodnutí). Touto náležitostí je nutnost provedení tzv. **testu veřejného zájmu formou tzv. testu proporcionality** u poskytovaných informací. Dle judikátu NSS ze dne 13. srpna 2014, č. j.: 1 As 78/2014 – 41, citují: „Uvedené limity pro omezení práva na informace jsou určující především pro zákonodárce. Pokud by tedy zákonodárce zcela vyloučil nepřiměřeně široký okruh informací z poskytování, aniž by takovou výlukou bylo možné obhájit z hlediska čl. 17 odst. 4 Listiny, byla by předmětná úprava protiústavní. K ústavním limitům omezení práva na informace jsou však povinny přihlížet rovněž správní orgány a obecné soudy při konkrétní aplikaci a interpretaci zákona, tj. při zvažování výluk obsažených v zákoně o svobodném přístupu k informacím je nutno prioritně usilovat o nalezení jejich ústavně konformního výkladu. Teprve v případě nemožnosti takového výkladu by byl obecný soud povinen postupovat podle čl. 95 odst. 2 Ústavy. **Před použitím určité zákonné výluky z povinnosti poskytovat informace je tak třeba v zásadě vždy provést tzv. test veřejného zájmu, tj. zvážit, zda v konkrétním případě nepřevažuje veřejný zájem na jejich poskytnutí nad jinou konkurující hodnotou, ať již jde o základní práva druhých osob, či některý z výše zmíněných veřejných statků (viz Furek, A., Rothanzl, L. Zákon o svobodném přístupu k informacím a předpisy související. Praha: Linde, 2012, s. 310–314, 506–512).**“

Test proporcionality, jak je judikaturou Ústavního soudu tradičně aplikován při kolizi dvou základních práv (případně základního práva a veřejného statku), se skládá ze tří kroků. V prvním kroku je zvažováno **kritérium vhodnosti** (soud zkoumá, zda institut omezující určité základní právo umožňuje dosáhnout stanovený cíl), ve druhém kroku **kritérium potřebnosti** (soud zkoumá, zda by stanoveného cíle nemohlo být dosaženo jinými opatřeními nedotýkajícími se základních práv a svobod), konečně ve třetím kroku **kritérium proporcionality** v užším smyslu (soud porovnává závažnost obou v kolizi stojících základních práv, což spočívá ve zvažování empirických, systémových, kontextových i hodnotových argumentů).

Provedení testu proporcionality v daném případě znamená, že i za předpokladu, že budou splněny všechny podmínky pro aplikaci obligatorního důvodu pro odepření informace podle § 11 odst. 2 písm. a) InfZ, povinný subjekt se musí dále zaměřit na konkrétní vysvětlení, zda by odepřením žádaných informací nedošlo k narušení dosažení účelu práva na informace. Pro řešený případ to znamená, že povinný subjekt v rámci prováděného testu se musí zejména zabývat **kolizí práva žadatele na informace dle čl. 17 Listiny a práva odmítnutí žádanou informaci poskytnout dle ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) InfZ.**

Odvolací orgán dále uvádí, že povinný subjekt se doposud ve vztahu k požadovaným informacím zabývá pouze jediným zákonným důvodem pro odepření poskytnutí informací (konkrétně § 11 odst. 2 písm. a) InfZ). S ohledem na povahu požadovaných informací (tj. podání třetí osoby a obsah informací v něm obsažených) je však třeba se zabývat i otázkou, zda pro odepření požadovaných informací nejsou dány i jiné zákonné důvody, např. § 8a InfZ („*Informace týkající se osobnosti, projevu osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.*“)

S ohledem na skutečnost, že povinný subjekt se v rámci odůvodnění rozhodnutí nezabýval souhlasem třetí osoby, resp. neprovedl povinný test proporcionality. Z výše uvedeného důvodu je Ministerstvo vnitra nuceno napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit povinnému subjektu k novému projednání.

IV.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti rozhodlo Ministerstvo vnitra tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení o oprávněm prostředku:

Proti tomuto rozhodnutí se podle § 91 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 20 odst. 4 písm. b) InfZ nelze odvolat.

Ing. Marie Kostruhová
ředitelka odboru

Rozdělovník:

1. Stejnopis rozhodnutí zůstává součástí správního spisu a spolu s ním bude doručen do vlastních rukou (s dodejkou) povinnému subjektu – Kraj Vysočina, Krajský úřad Kraje Vysočina, oddělení právní a krajského živnostenského úřadu, Žižkova 57, 587 33 Jihlava, k č. j.: KUJI 43589/2014
2. Stejnopis rozhodnutí bude doručen odvolateli do vlastních rukou (s dodejkou) – [REDACTED]
3. Stejnopis rozhodnutí bude po nabytí právní moci a jejím vyznačení podle § 75 správního řádu doručen povinnému subjektu – Kraj Vysočina, Krajský úřad Kraje Vysočina, oddělení právní a krajského živnostenského úřadu, Žižkova 57, 587 33 Jihlava, k č. j.: KUJI 43589/2014
4. Stejnopis rozhodnutí zůstává součástí kopie spisu uložené u Ministerstva vnitra.

Vyřizuje: Mgr. Veronika Benešová
tel. č.: 974 816 452
e-mail: veronika.benesova@mvcv.cz